

офицеритѣ, които най-много обичахъ Княза си. При всичката младостъ на този офицеръ, за знаніе на обязанноститѣ си и показаната въ войната храбростъ, за което бѣ награденъ съ военния орденъ „за храбростъ“, той бѣ обиченъ на всичкитѣ офицери. Разговора ни се продължи доста дълго по този въпросъ и въ сжщия смисълъ; всѣки съ напрегнато внимание изслушваше говорившия и своевременно даваше мнението си и най-послѣ азъ казахъ:

— „Ний сме длъжни да направимъ нѣкоя рѣшителна постѣпка прѣдъ командующий дружината и да го заставимъ на основание нашето заявление да се възпротиви на туй ужасно прѣстѣпление и категорически да заяви, че нашата дружина ще бѣде противъ“.

— „Азъ знамъ, — каза поручикъ Голѣминовъ, — че на Марчина никакъ не е желателно дѣйствието, за което се готви полка, но той е убѣденъ, че тази жертва е необходима да се даде за да спасимъ Отечеството и зарадъ туй считамъ излишно прѣдложението на Нишкова“.

Капитанъ Марчинъ — съгражданинъ на Голѣминова — естествено бѣ въ по интимни отношения съ втория, отъ колкото съ другитѣ офицери. Отъ това азъ заключихъ, че и поручикъ Голѣминовъ, ако не повече, то толкозъ, колкото и самия Марчинъ, е съгласенъ.

Що се отнася до поручикъ Астаржиевъ, той прѣзъ всичкото врѣме на разговора, почти нищо не каза, а само съ климанье главата си удобряваше и подтвърждаваше на исказанното противъ прѣврата. При всичко че прѣзъ врѣме на войната не показаше нищо друго, освѣнъ че прѣзъ всичкото врѣме бѣ съ ротата си, той бѣ работливъ и изпъл-